

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul European

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 23 septembrie 2008

în Cauza Amurăriței împotriva României

(Cererea nr. 4351/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la 23.12.2008

Hotărârea poate suferi modificări de formă.

În Cauza Amurăriței împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 2 septembrie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 4351/02, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, doamna Maria Amurăriței (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la data de 28 februarie 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 10 octombrie 2005, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererile întemeiate pe art. 6 alin. 1 în ceea ce privește respectarea securității raporturilor juridice și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Așa cum prevede [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

4. Reclamanta s-a născut în anul 1919 și locuiește la Pângărați, Neamț.

A. Originea cauzei

5. M.V., tatăl reclamantei, era proprietarul unui teren în suprafață totală de 7.132 m² aflat în extravilanul satului Pângărați, în locul denumit « Bejenie ».

6. La o dată neprecizată, o parte din acest teren, în suprafață de 3.000 m², a fost expropriată.

7. La data de 25 ianuarie 1985, după expropriere, statul a transferat dreptul de proprietate asupra acestei porțiuni de teren, printr-un contract de schimb, unui terț, M.A.

8. M.V. și M.A. au decedat și unul și celălalt și V., fiica și moștenitoarea lui M.A., s-a aflat în situația de soție supraviețuitoare a unuia din fiii lui M.V.

B. Acțiune în anulare a contractului de schimb

9. Prin sentința din data de 16 noiembrie 1998, Judecătoria Piatra Neamț a respins acțiunea intentată de moștenitorii lui M.V. împotriva lui V. în vederea obținerii contractului de schimb. Această sentință a fost confirmată în apel printr-o hotărâre judecătorească a Tribunalului Neamț pronunțată la data de 5 iunie 1990 și devenită definitivă.

Instanțele au considerat că contractul respecta condițiile legale și că terenul fusese expropriat în conformitate cu prevederile legale și au concluzionat că suprafața de 3.000 m² în litigiu nu trebuia deci să fie inclusă în masa succesorală.

C. Partajul succesoral

10. Prin concluzia din data de 7 iulie 1989, Judecătoria Piatra Neamț a recunoscut calitatea de moștenitori ai lui M.V. copiilor aflați în viață și lui V. Instanța a constatat de asemenea că terenul de 3.000 m² din locul denumit Bejenie nu făcea parte din masa succesorală.

11. Prin sentința din data de 25 noiembrie 1991, Judecătoria a împărțit masa succesorală, ținând cont de probele administrate la dosar precum și de modalitatea prin care în momentul decesului tatălui lor moștenitorii dețineau diferite bunuri ale masei

succesorale. Aceasta a atribuit reclamantei un lot de 1.600 m² din terenul de la Bejenie și lui V. un lot de 2.532 m² din același teren.

12. Apelul înaintat împotriva sentinței de unii moștenitori, printre care V., a fost respins printr-o hotărâre judecătorească a Tribunalului din data de 26 noiembrie 1992.

13. V. a înaintat un recurs împotriva acestei hotărâri pe motiv că prima instanță și instanța de apel au inclus greșit în masa succesorală două terenuri: pe de o parte, terenul care a aparținut în realitate tatălui său, M.A., în urma schimbului menționat anterior și, pe de altă parte, terenul rămas la locul denumit Bejenie, de circa 4.000 m², care nu exista în realitate și din care i s-a atribuit o parte în urma partajului.

14. Prin decizia definitivă din data de 26 septembrie 1994, Curtea de Apel Bacău a respins recursul lui V., considerând că în realitate primele instanțe nu incluseseră în masa succesorală decât un teren în suprafață de 4.132 m², din care V. a primit un lot de 2.532 m² și reclamanta 1.600 m².

15. La data de 7 august 1995, executorul judecătoresc au pus moștenitorii în posesia terenurilor lor potrivit sentinței din data de 25 noiembrie 1991.

D. Cererea de revizuire a partajului

16. La data de 21 mai 1998, V. a înaintat o cerere de revizuire a sentinței din data de 25 noiembrie 1991. V. susținea că terenul din Bejenie a fost inclus greșit în masa succesorală. Ea a invocat de asemenea existența unei probe noi și hotărâtoare, schița cartografică a terenului cu ștampila Primăriei, pe care nu ar fi putut să o folosească înainte.

17. Prin sentința din data de 24 noiembrie 1998, Judecătoria Piatra Neamț a respins cererea de revizuire, pe motiv că proba respectivă nu era hotărâtoare pentru soluționarea litigiului.

18. La data de 27 mai 1999, Tribunalul Neamț, în complet de judecată din care făcea parte și judecătorul D.C., a admis apelului lui V., reținând că schița cartografică era o probă nouă și hotărâtoare și că terenul locului denumit Bejenie care fusese atribuit reclamantei nu ar fi trebuit inclus în masa succesorală, deoarece aparținea tatălui lui V., în baza unui contract de schimb. Instanța a considerat de asemenea că sentința de partaj dădea reclamantei ceea ce nu reușise să obțină prin acțiunea intentată în vederea anulării contractului de schimb.

19. Recursul înaintat de reclamantă împotriva acestei hotărâri judecătorești a fost admis prin decizia Curții de Apel Bacău din data de 9 decembrie 1999, care a respins cererea în revizuire pe motiv că proba invocată de V. nu era nici nouă nici hotărâtoare, aceasta fiind deja examinată și înlăturată de instanțele de fond. Instanța a reținut de asemenea că V. ar fi avut posibilitatea să ceară instanțelor să oblige Primăria să prezinte această schiță în cadrul procesului pe fond al acțiunii de partaj.

E. Acțiunea în revendicare a terenului

20. La data de 21 mai 1999, V. și frații săi au introdus o acțiune în revendicare a terenului de 1.600 m² de la Bejenie atribuit reclamantei prin sentința din data de 25 noiembrie 1991.

21. Prin sentința din data de 19 mai 1999 Judecătoria Piatra Neamț a respins acțiunea în revendicare, pe motiv că reclamanta deținea legal în proprietate suprafața de 1.600 m² din terenul ce îi fusese atribuit în urma procedurii de partaj și că V. nu deținea niciun titlu de proprietate valabil asupra terenului respectiv.

22. Apelul lui V. și al fraților săi a fost admis prin hotărârea judecătorească din data de 13 decembrie 1999 a Tribunalului Neamț care, în complet de judecată din care făcea

parte și judecătorul D.C, a considerat că V. era proprietarul terenului în cauză, moștenindu-l de la tatăl său, M.A., care îl achiziționase la data de 25 ianuarie 1985 în urma unui schimb de terenuri cu statul. Instanța a considerat de asemenea că reclamanta nu se putea prevala de hotărârea pronunțată în procedura de partaj, numai bunurile și obligațiile cu valoare economică ce aparținuseră defunctului făcând obiectul succesiunii; or, acesta din urmă, în momentul deschiderii succesiunii, nu era titularul dreptului de proprietate asupra terenului în cauză, care nu ar fi trebuit inclus în masa succesorală. Comparând cele două titluri de proprietate, și anume contractul de schimb și succesiunea lui M.A., pe de o parte, și hotărârea de partaj pe de altă parte, instanța a dat câștig de cauză lui V., al cărui titlu a considerat că era de preferat din punct de vedere juridic.

23. Recursul reclamantei împotriva soluției adoptate în această hotărâre a fost respins prin decizia definitivă din data de 27 octombrie 2000 a Curții de Apel Bacău care, bazându-se pe o expertiză tehnică, a estimat că titlul tatălui lui V. era mai bine definit din punct de vedere juridic și că terenul în litigiu nu aparținuse tatălui reclamantei și deci nu făcea parte din masa succesorală. Curtea de Apel a considerat că schimbul de terenuri a fost confirmat de instanțele care au statuat asupra acțiunii în anulare a contractului de schimb și această constatare avea autoritate de lucru judecat în speță.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție

24. Reclamanta invocă faptul că autoritatea de lucru judecat pe care o dobândise sentința din data de 25 noiembrie 1991 a Judecătoriei Piatra Neamț, care, în plus, a fost respectată, a fost încălcată în urma admiterii acțiunii în revendicare prin decizia din data de

13 decembrie 1999. Ea invocă încălcarea dreptului său la un proces echitabil, așa cum prevede art. 6 alin. 1 din Convenție.

Ea invocă de asemenea lipsa de imparțialitate a instanțelor naționale, care ar fi încălcat același articol, care prevede următoarele:

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

A. Asupra admisibilității

25. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

26. Guvernul consideră că acțiunea în revendicare se înscrie, în cazul în speță, în exercitarea normală a dreptului de acces la justiție și nu reprezintă o rejudecare nejustificată a sentinței din data de 25 noiembrie 1991. Terenul în litigiu nepărținând lui M.V., este evident că reclamanta nu l-a putut dobândi în proprietate decât în urma partajului, numai drepturile existente în patrimoniul defunctului putând fi transmise moștenitorilor pe această cale.

De asemenea, el menționează că existența masei succesoriale a terenului de 4.132 m² nu a fost negată prin acțiunea în revendicare, ce nu a repus în discuție decât amplasamentul acestui teren.

27. Reclamanta reamintește că admitând acțiunea în revendicare instanțele au schimbat hotărârea judecătorească ce a statuat asupra partajului, care era definitivă și irevocabilă.

2. Aprecierea Curții

28. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție, trebuie interpretat conform părții introductive a Convenției, care enunță supremația dreptului drept element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul din elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice care dorește, între altele, ca soluția definitivă pronunțată de instanțe la orice controversă să nu mai fie rejudecată (*Brumărescu împotriva României* [GC], nr. 28342/95, paragraful 61, CEDH 1999-VII). În plus, statele au obligația de a se înzestra cu un sistem juridic capabil să identifice procedurile conexe și să interzică deschiderea de noi proceduri asupra aceluiași subiect (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gjonbocari și alții împotriva Albaniei*, nr. 10508/02, paragraful 66, 23 octombrie 2007).

29. În speță Curtea reține că terenul situat în locul denumit « Bejenie » a făcut obiectul a trei litigii judiciare dintre reclamantă și V., care de fiecare dată și-au prezentat poziția: acțiune în anulare a schimbului, acțiune în partaj și acțiune în revendicare.

30. Prin sentința din data de 25 noiembrie 1991 reclamantei i-a fost recunoscut dreptul de proprietate asupra unui anumit teren în suprafață de 1.600 m² ce a aparținut tatălui său. Această sentință a fost respectată prin punerea în posesie la data de 7 august 1995. Curtea constată că instanțele care au statuat asupra partajului au exclus în mod expres din masa succesorală terenul tatălui lui V.

Atribuirea terenului de către instanța care a dispus partajul a permis reclamantei să se comporte ca proprietarul adevărat în perioada 26 septembrie 1994 (sau cel mai târziu 7 august 1995) - 27 octombrie 2000, dată la care a pierdut dreptul recunoscut prin partaj, în urma acțiunii în revendicare.

31. Curtea constată că acțiunea în revendicare a fost introdusă nu numai de V. ci și de moștenitorii lui M.A. Prin urmare se pune problema de a cunoaște dacă hotărârea judecătorească este opozabilă fraților lui V. care nu au fost părți în acțiunea de partaj.

Curtea consideră, din motivele următoare, că instanțele ar fi trebuit să țină cont de constatările făcute anterior de instanțe asupra situației terenului de la Bejenie și că reclamanta nu poate fi sancționată că nu i-a citat în cauză pe frații lui V. pentru a le face opozabile hotărârile de partaj.

32. În primul rând, argumentele lui V., inclusiv schema locului, au fost examinate atât de instanțele care au judecat pe fond partajul cât și de cele care au respins cererea de revizuire. Or, în acest caz, repunerea pe rol, în cadrul unei acțiuni în revendicare, a hotărârii definitive și irevocabile din data de 25 octombrie 1991 executată la data de 7 august 1995, nu se poate justifica din punct de vedere al art. 6 alin. 1 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52854/99, paragraful 52, CEDH 2003-IX). Instanțele sesizate cu acțiunea în revendicare ar fi trebuit să ia în considerare faptul că în momentul partajului, bazându-se pe expertizele și celelalte probe pe care părțile au înțeles să le folosească, instanțele ar fi soluționat definitiv situația terenului de 1.600 m². De aceea, instanțele sesizate cu acțiunea în revendicare nu ar fi trebuit să rejudece constatările instanțelor precedente.

De altfel, Curtea nu poate înțelege de ce Curtea de Apel, statuând asupra acțiunii în revendicare, a recunoscut autoritatea de lucru judecat constatărilor făcute de instanțele care au statuat asupra acțiunii în anulare a schimbului, și nu a celor făcute în cadrul partajului; asta cu atât mai mult cu cât instanțele care au statuat asupra partajului au luat în calcul și constatările făcute în timpul acțiunii în anulare.

33. În ceea ce privește răspunderea reclamantei la originea cauzei, Curtea reține că instanțele care au statuat asupra partajului au exclus în mod expres din masa succesorală lotul de 3.000 m² ce au aparținut tatălui lui V. Reclamanta putea deci pe bună dreptate să creadă că terenul luat în calcul de instanțe nu era decât cel al tatălui său.

De asemenea, nimic nu conduce la concluzia că V. ar fi informat atât instanțele de partaj cât și reclamantii care erau moștenitorii tatălui său; or, nu reclamanta și frații săi aveau obligația să facă aceste cercetări în cadrul unei acțiuni care nu privea nici pe departe terenul tatălui lui V. Mai mult, reclamanta, care era un terț în raport cu succesiunea lui M.A., nu avea niciun mijloc la dispoziție pentru a forța moștenitorii să facă un partaj după decesul acestuia.

În final, Curtea reține că instanțele care au statuat asupra acțiunii în revendicare nu au invocat niciodată inopozabilitatea partajului fraților lui V.

34. Curtea constată de asemenea că, dat fiind caracterul declarativ al acțiunii în partaj, se consideră că reclamanta a devenit proprietara terenului în suprafață de 1.600 m² odată cu decesul tatălui său și că nu a fost niciodată proprietara altor terenuri din masa succesorală, care au fost atribuite altor moștenitori. Partajul fiind hotărât în mod irevocabil, reclamanta nu-l mai poate repune pe rol fără a i se opune autoritatea de lucru judecat care se leagă de hotărârea judecătorească din data de 26 septembrie 1994.

Reiese că, deși și-a pierdut dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 1.600 m² în urma acțiunii în revendicare, la rândul ei nu are niciun mijloc de rejudecare a partajului și de a i se atribui proprietatea asupra unui alt teren. De altfel, Curtea nu înțelege cum ar putea reclamanta să recupereze un alt lot din același teren fără a provoca la rândul său o atingere adusă securității raporturilor juridice, în măsura în care în baza hotărârii definitive și irevocabile din data de 26 septembrie 1994 toți ceilalți moștenitori, inclusiv V., dețin cotele lor din terenul ce a aparținut tatălui reclamantei.

35. Din acest motiv, de altfel, Curtea nu mai poate împărtăși opinia Guvernului potrivit căreia acțiunea în revendicare nu a rejudecat dreptul de proprietate al reclamantei ca atare, ci mai degrabă dreptul la lotul în litigiu.

În această privință Curtea reține de asemenea că niciunul din moștenitorii lui M.V., în special V., nu a contestat punerea în posesie din data de 7 august 1995, deși o asemenea cale le-a fost deschisă pentru a pune în discuție amplasamentele atribuite. Curtea reține de asemenea că frații V., fiind, potrivit dreptului intern, terți în raport cu acțiunea în partaj, ar fi putut, contestând executarea sentinței din data de 25 noiembrie 1991, să repună pe rol soluția dată pe fond partajului și să prezinte toate mijloacele pe care le consideră necesare pentru a-și susține drepturile posibile asupra bunurilor care au fost incluse în masa succesorală și în special asupra terenului din locul denumit Bejenie.

În temeiul art. 401 din codul de procedură civilă, o asemenea contestație trebuie depusă în termen de 15 zile de la data luării la cunoștință. În speță, folosirea acestei căi de către terții respectivi ar fi evitat ca dreptul de proprietate al reclamantei să fie repus în cauză după șase ani pe posesie liniștită. De altfel, termenul scurs între data punerii în posesie și

cea a introducerii acțiunii în revendicare pune în sine probleme în privința respectării securității raporturilor juridice.

36. Presupunând chiar că instanțele ar fi corectat, în timpul acțiunii în revendicare, erorile comise de instanțele anterioare la acțiunea în partaj, Curtea consideră că nu este sarcina reclamantei să suporte sarcina unor eventuale lipsuri ale autorităților. Curtea a statuat deja de altfel că atenuarea vechilor atingeri nu poate crea noi inconveniente exagerate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pincová și Pinc împotriva Republicii Cehe*, nr. 36548/97, paragraful 58, CEDH 2002-VIII, *Zich și alții împotriva Republicii Cehe*, nr. 48548/99, paragraful 74, 18 iulie 2006).

37. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că permițând admiterea acțiunii în revendicare pe baza argumentelor prezentate deja în cadrul altor litigii dintre părți, sistemul pus la dispoziția părților nu a îndeplinit cerințele prevăzute la art. 6 alin. 1 din Convenție interpretat în lumina principiului securității raporturilor juridice. Instanțele au încălcat astfel dreptul reclamantei la un proces echitabil în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție.

38. Ținând cont de concluziile menționate anterior, Curtea consideră că nu trebuie examinată separat plângerea reclamantei întemeiată pe pretinsa lipsă de imparțialitate a instanțelor naționale. În lumina unei examinări profunde a actelor aflate la dosar, singura împrejurare care ar fi putut pune probleme în această privință este participarea judecătorei D.C. atât la completul care a admis revizuirea sentinței de partaj cât și la completul instanței care a statuat asupra acțiunii în revendicare introduse de V. împotriva reclamantei. Or, această plângere nu constituie concret decât un aspect deosebit al dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 6 alin. 1, față de care Curtea a concluzionat deja că a avut loc o

încălcare (a se vedea, *mutatis mutandis*, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, paragraful 39, 1 decembrie 2005; *Popea împotriva României*, nr. 6248/03, paragraful 38, 5 octombrie 2006 și *SC Plastik ABC S.A. împotriva României*, nr. 32299/03, paragraful 18, 7 februarie 2008).

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

39. Reclamanta se plânde de încălcarea dreptului său de proprietate în urma acțiunii în revendicare care a privat-o de un teren ce i-a fost atribuit prin hotărârea definitivă din data de 23 noiembrie 1991. Ea invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

40. Guvernul obiectează că reclamanta nu are un bun în sensul acestui articol, prin urmare nu poate pretinde să aibă un drept de proprietate asupra terenului în suprafață de 1.600 m², dat fiind că instanțele au estimat că acesta a aparținut tatălui lui V. și nu celui al reclamantei.

În eventualitatea în care Curtea ar considera totuși că reclamanta avea un bun, Guvernul invocă faptul că ingerința suferită de reclamantă la sfârșitul acțiunii în revendicare era prevăzută de lege și urmarea un scop legitim cu care era proporțională.

41. Reclamanta consideră că nerespectarea hotărârii definitive pronunțată în urma acțiunii în partaj constituie o încălcare a dreptului său de proprietate.

42. Curtea evidențiază că această plângere este legată de cea examinată anterior în temeiul art. 6 alin. 1 și prin urmare trebuie declarată admisibilă (paragraful 36 de mai sus).

43. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze care au ridicat probleme similare celei cazului în speță și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, din cauza rejudecării soluției date definitiv unei controverse, inclusiv privarea reclamantului de « bunul » de care beneficia la sfârșitul procesului, în urma unui recurs în anulare promovat

de procurorul general (a se vedea, între altele, *mutatis mutandis*, *Brumărescu împotriva României*, paragrafele 67, 77 și 80, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, paragrafele 46-47 și *SC Plastik ABC S.A.*, paragraful 17, Hotărârile citate anterior, *Piata Bazar Dorobanți SRL împotriva României*, nr. 37513/03, paragrafele 33-34, 4 octombrie 2007, *Cornif împotriva României*, nr. 42872/02, paragraful 43, 11 ianuarie 2007).

44. Curtea a examinat prezenta cauză și consideră că Guvernul nu a prezentat nici-o faptă sau argument convingător care ar putea conduce la o concluzie diferită. În special, ea evidențiază că în speță prin hotărârea definitivă din 26 septembrie 1994 reclamata a fost recunoscută drept proprietar al unui teren în suprafață de 1.600 m² și că și-a pierdut dreptul de proprietate asupra acestui teren când instanțele au admis acțiunea în revendicare introdusă împotriva sa. Deși ingerința în dreptul de proprietate nu a fost cauzată de anularea unei hotărâri judecătorești definitive pe calea unui recurs extraordinar, Curtea consideră că efectele atingerii aduse securității raporturilor juridice asupra reclamantei sunt aceleași, și anume pierderea unui drept de proprietate care a fost recunoscut înainte printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă, care de altfel a fost executată și care a fost pronunțată în cadrul unui litigiu între aceleași părți cu cele care s-au regăsit apoi în procesul asupra acțiunii în revendicare.

45. Pe baza celor de mai sus și a probelor aflate la dosar, Curtea concluzionează că admiterea acțiunii în revendicare a încălcat dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale.

46. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

47. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

48. Reclamanta solicită restituirea terenului său și dacă acest lucru nu va fi posibil, o reparație de 50.000 lei noi românești (RON), din care 30.000 RON reprezentând valoarea terenului și 20.000 RON pentru prejudiciul moral pe care l-ar fi suferit.

49. Guvernul evidențiază faptul că reclamanta nu și-a susținut pretențiile cu titlu de prejudiciu material și trimite o statistică întocmită de Camera Notarilor din Bacău asupra prețului terenului la Pângărați, potrivit căreia prețul terenului cerut de reclamantă variază între 0,156 euro pe m² și 0,045 euro/m². El invocă de asemenea că reclamanta nu a cerut nimic pentru prejudiciul pe care l-ar fi suferit din cauza pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție. El consideră în final că reclamanta nu a putut dovedi legătura de cauzalitate dintre pretinsa încălcare și prejudiciul moral solicitat.

50. Curtea reamintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică potrivit Convenției pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite să se pună decât parțial capăt consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în privința cărora a fost constatată încălcarea Convenției. În exercitarea acestei puteri ea dispune de o anumită latitudine; adjectivul « echitabil » și partea din frază « dacă este cazul », stau mărturie în acest sens.

51. Printre elementele luate în considerare de Curte atunci când statuează în materie figurează prejudiciul material, adică pierderile efectiv suferite drept consecință directă a pretensei încălcări, și prejudiciul moral, și anume reparația stării de neliniște, a neplăcerilor și incertitudinilor rezultate din această încălcare, precum și alte prejudicii nemateriale (a se vedea, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64897/01, paragraful 25, 10 noiembrie 2004).

Prin urmare, statuând în echitate, potrivit art. 41 din Convenție, Curtea consideră, în circumstanțele speței și ținând cont de informațiile de care dispune asupra prețurilor pieții imobiliare locale și de elementele prezentate de părți, că statul trebuie să plătească reclamantei suma de 5.000 euro pentru toate prejudiciile reunite.

B. Costuri și cheltuieli

52. Reclamanta nu a solicitat nicio sumă pentru costurile și cheltuielile suportate.

53. Prin urmare, Curtea nu alocă nimic cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

54. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă ;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil ;

3. hotărăște că nu trebuie examinat separat restul plângerii întemeiate pe art. 6 din Convenție ;

4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ;

5. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 5.000 euro (cinci mii euro), sumă ce va fi convertită în moneda statului pârât, pentru toate prejudiciile reunite, la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

6. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 23 septembrie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier